

СТІВЕН КІНГ

ЛІТНІЙ ГРІМ

Із Робінсоном було все гаразд, поки в порядку був Гендальф. Не в тому сенсі, що навкруги все гаразд, а в тому, що життя йде собі потихеньку день за днем. Він, траплялося, прокидався посеред ночі, нерідко у сльозах від снів — таких виразних! — у яких Діана й Еллен були живі. Але коли він піднімав Гендальфа з підстилки в кутку, де той спав, і клав на ліжко, зазвичай удавалося знову заснути. А щодо Гендальфа — тому було байдуже, де спати, і, якщо Робінсон присував його до себе, це теж було нормально. Тепло, сухо й безпечно. Його врятували. А Гендальф нічого більше і не потребував.

Коли поруч істота, про яку треба дбати, завжди почувашся краще. Робінсон проїжджав до сільської крамниці п'ять миль по шосе 19 (Гендальф сидів на пасажирському місці пікапа — вуха сторчма, очі горять) і запасався там собачим кормом. Магазин був

покинутий і, зрозуміло, розграбований, але на «Юканубу» ніхто не зазіхнув. Після Шостого Червня про домашніх тварин люди думали найменше. Такий висновок зробив Робінсон.

Решту часу вони вдвох проводили біля озера. У коморі було повно їжі, а внизу — коробок з усякою всячиною. Він нерідко жартував, що Діана готувалася до кінця світу, але виходило, що сміявся з самого себе. Точніше, з них обох, бо Діана, звісно, й уявити не могла, що кінець світу застане її в Бостоні з донькою за вивченням можливості вступу до коледжу Емерсона. Їжі було стільки, що він один і за все життя не з'їв би. У цьому Робінсон не сумнівався. Тимлін сказав, що вони приречені.

Якщо так, то в тієї смерті, що прийшла, приємна зовнішність. Стояла тепла безхмарна погода. У минулі часи озеро Покомтук аж кишіло катерами та гідроциклами (які, бурчали старі, убивали рибу), але цього літа тут було тихо, якщо не зважати на нічні крики гагар, але й тих, здається, поменшало. Спочатку Робінсон думав, що це розпалилася його уява, уражена горем так само, як решта розумового апарату, але Тимлін запевнив, що це не так.

— Хіба ти не помітив, що сухопутних птахів майже не залишилося? Уранці не щебечуть синиці, удень не

каркають ворони. До вересня гагари зникнуть так само, як ті гади, що це зробили. Риба проживе трохи довше, але потім і вона загине. Як загинули олені, кролики та бурундуки.

Щодо цих диких тварин, тут годі й сперечатися. Робінсон сам бачив з десяток мертвих оленів обабіч дороги біля озера і ще декілька біля шосе 19 того разу, коли вони з Гендальфом їздили до універмагу «Карсон Корнерс», вивіска якого «КУПУЙТЕ ВЕРМОНТСЬКИЙ СИР І СИРОП ТУТ» тепер не висіла над входом, а ваялася написом униз поруч із сухими газовими насосами. Але найстрашніші наслідки масової загибелі тварин крилися в лісі. Коли вітер дув зі сходу, у бік озера, а не від нього, смерділо нестерпно. Спека не допомагала, і Робінсон запитав, що буде з ядерною зимою.

— О, вона настане, — відповів Тимлін. Він сидів у кріслі-гойдалці й дивився на строкаті сонячні відблиски під деревами. — Земля досі всмоктує вибух. До того ж із останніх розповідей нам відомо, що Південну півкулю — не кажучи вже про більшу частину Азії — вкрито хмарою, яка, напевно, уже не розвіється ніколи. Насолоджуйся сонцем, поки воно в нас є, Пітере.

Наче він міг чимось насолоджуватися. Вони з Діанною розглядали можливість поїхати до Англії — це була б

їхня перша справжня подорож після медового місяця, — коли Еллен влаштується в коледжі.

«Еллен, — подумалося йому, — яка ледь оговталася після розриву зі своїм першим справжнім хлопцем і тільки-но почала знову всміхатися».

Кожного приємного постапокаліптичного дня цього пізнього літа Робінсон пристібав повідець до нашійника Гендальфа (як звали собаку до Шостого Червня, він уявлення не мав: цей безпородний дворовий пес потрапив до нього з нашійником, на якому теліпався тільки ярличок зробленої в штаті Массачусетс вакцинації), і вони йшли дві милі до дорогого анклаву, єдиним мешканцем якого тепер був Говард Тимлін.

Діана якось назвала цей маршрут шматочком раю. Більша його частина пролягала вздовж стрімких спусків до озера, звідки Нью-Йорк було видно на сорок миль. В одному місці, де дорога робила різкий поворот, був установлений знак «БУДЬТЕ УВАЖНІ НА ДОРОЗІ». Діти, які бували тут улітку, звісно, прозвали цей шпиль Поворотом Мерця.

Далі на милю простягалися Лісові Акри, які до кінця світу були дорогою приватною територією. Точнісінько посередині Акрів стояв будинок із плит-